Dva spisovatelští rivalové.
Jeden epický milostný příběh.

Láska jako z románu

KATIE HOLT

přeložila Lenka Večerková

Láska jako z románu

KATIE HOLT

Láska jako z románu

přeložila Lenka Večerková

Copyright © 2024 by Katie Holt

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Večerková, 2026
Cover © Crooked Lane Books / Alcove Press, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8643-5 (pdf)

Pro Momo, babičku a mého drahého dědečka.
Když jsem tohle psala, dávala jsem si
přiměřeně pozor na jazyk.

Pro mé rodiče, kteří mi každičký den ukazovali,
že taková láska, jaká se nachází na stránkách
románů, existuje i mimo ně.

Podzim

Říká se, že mezi láskou a nenávistí je tenoučká hranice.
V Hunterově případě byla ovšem široká jako oceán.

úryvek z knihy *Bez názvu*
od Rosie Maxwellové a Aidena Huntingtona

Kapitola 1

Máma mi říkávala, že pokud nemám, co hezkého bych řekla, je nejlepší neříkat vůbec nic. Byla to typická rada od mé mámy, ale stal se z ní můj gospel. Bylo to víceméně jedno z přikázání Jihu. Však víte, jižanská pohostinnost a tak dále.

Byla jsem si téměř jistá, že Aidenovi Huntingtonovi poradila jeho máma přesný opak. Pokud nemáš, co hezkého bys řekl, vykřič to na celé kolo! Opakuj to tak dlouho, dokud tomu člověku nezasadíš do mysli, jak moc je *k ničemu!*

Vysvětlovalo by se tím, proč Aiden pociťuje potřebu mě shazovat. Na úplně. Každé. Hodině.

„Smyslové detaily potřebují hodně dopracovat." To bylo to první, co mu vyšlo z úst, když na něj přišla řada, aby přednesl své postřehy k mé kapitole. Většina lidí zahájila své komentáře jednou nebo dvěma milými poznámkami a skončila decentní konstruktivní kritikou. Aiden však šel přímo k věci a zamířil rovnou do srdce. Listoval stránkami s ústy staženými do úšklebku, jako by ho moje kapitola osobně urážela.

„A ty dialogy. Ale no tak. Jestli Rosalinda –"

„Rosie," přerušila jsem ho. Zvedl oči, setkal se s mým pohledem a s lehce nadzvednutým obočím na mě zíral skrz řasy. „Tohle už jsme řešili. Jmenuju se Rosie."

Naše profesorka Ida si v přední části místnosti odkašlala a zpražila mě pohledem. Jaké je první pravidlo workshopu? Když ostatní hodnotí tvou práci, *nemluv.*

Od autora se žádalo, aby své dílo přečetl třídě nahlas; ostatní už přišli na lekci s připravenými poznámkami. A zatímco

třída diskutovala, autor měl zůstat potichu a jen všechno vstřebávat.

Zaklonila jsem se a neochotně kývla na Aidena, aby pokračoval.

Tento semestr začal teprve před několika týdny, ale z tohoto se rychle stala naše rutina. Když jsme četli Aidenovy příspěvky, všichni jsme mu nabízeli pochvaly a *literární kritiku.* Nebyly to urážky – pouhé *návrhy.* Vždycky jsme byli velmi laskaví a mile mu sdělovali, co funguje a co ne. Nejhorší na tom bylo, že jeho výtvory ve většině případů šlapaly.

On na oplátku poskytoval komentáře, které byly strohé, to ano, ale bohužel i přínosné. Aiden měl otravné redaktorské oko, díky němuž se z každého v jeho okolí nakonec stal lepší spisovatel. S výjimkou toho, když přišla řada na mě. Tohle byl druhý semestr, kdy jsme spolu provozovali tento taneček – dělal to i minulý semestr na našem hlavním workshopu zaměřeném na fikci. Nezáleželo mu na tom dost na to, aby se do mého díla ponořil, protože byl přesvědčený, že romantický žánr mu nestojí za čas, a nezáleželo mu na tom, aby mi pomáhal se zlepšovat.

Pokračoval ještě pár minut a opakoval to, co o textech, které jsem odevzdávala, říkal vždycky:

Chápu, že je to romantická próza, ale fakt musí být milostný příběh středobodem děje?

To ty postavy nemají nic lepšího na práci než se zamilovat?

Co to vůbec znamená*, zasmušile se zahledět?*

Kradmo jsem pohlédla na Jess, jedinou další autorku romantického žánru, na druhé straně pracovního stolu. Ze solidarity se mnou obrátila oči v sloup. Jako studentka denního studia měla Jess o dvě lekce víc než já a nedokázala jsem si ani *představit*, jak musí být vyčerpaná. Já jsem měla tento seminář jen jako doplňkový; prodloužila jsem si magisterské studium uměleckého oboru o několik let, jen abych si Newyorskou univerzitu mohla vůbec dovolit.

Prvně jsme se sblížily loni díky naší lásce k romantice a letos to pouto vzhledem k Aidenově neskrývanému odporu vůči našemu žánru jen zesílilo. Celý minulý semestr jsem si na něho stěžovala, ale když teď jeho brutální přístup ke mně, který kupodivu *ona* nikdy nezažila, viděla na vlastní oči, byla nanejvýš soucitná. Kdykoli jsem si teď na Aidena stěžovala, podotkla: „Je to jen nahromaděná sexuální frustrace. Nejspíš kriticky analyzuje i to, jak dlouho jeho partnerka v posteli sténá."

„A především…" Aiden pohodil štos papírů na dřevěný stůl mezi námi a zatvářil se tak, jako by se na ně už nevydržel dívat ani o minutu déle, „… je to plytké. Nejsou v tom skoro žádné emoce. Člověk by si myslel, že romantická próza v něm vzbudí *nějaké pocity*, přinejmenším radost. Vlastně je obdivuhodné, že se ti toho nepodařilo dosáhnout."

Vrhla jsem na Aidena vražedný pohled, ale držela se našeho hlavního pravidla a nechala ústa zavřená.

„Rosie, můžete se vyjádřit k jakýmkoli komentářům, jestli chcete," podotkla Ida, jakmile Aiden skončil.

Prošla jsem připomínky od spolužáků. Byla to třetí první kapitola, kterou jsem odevzdala, a doufala jsem, že něco, *cokoli,* se ujme. Měli jsme volitelný dvousemestrální seminář zaměřený na psaní románů, což znamenalo, že jsme museli odevzdat první polovinu svého románu na konci tohoto semestru jako pololetní práci a celé dílo na konci kurzu. Tento seminář byl volitelný, ale počítal se do požadavků našeho studijního programu a byl určen jako pomoc těm, kteří se jako závěrečnou práci rozhodli odevzdat román.

Do konce období výběru předmětů jsme měli čas otestovat si kapitoly, pokud jsme si nebyli jisti dějem, a já jsem se v tom plácala.

Od dětství jsem byla odhodlaná stát se spisovatelkou. Rozhodla jsem se, že *musím* vydávat milostné příběhy, u nichž budou beznadějní romantici z celého světa omdlévat – jiná možnost pro mě neexistovala. Milostné romány utvářely můj

pohled na svět, formovaly, jak žiju, svým optimismem a nadějí. Chtěla jsem to poskytnout někomu jinému. A tohle byla moje příležitost konečně překonat tříznivý spisovatelský blok a dokončit rukopis.

„Snažím se mezi nimi rozdmýchat napětí. Chci, aby jejich románek na konci opravdu explodoval –"

Utnul mě posměšek. Aiden se na židli opřel a převrátil oči v sloup. Před celými *věky* mi Aiden připadal hezký. Než jsem ho poznala, pomyšlení na to, že budu sedět naproti němu, by mě nadchlo. Ale po našem společném workshopu v minulém semestru mi už jen pohled na Aidena byl proti srsti. Na semináři nás bylo devět, ale zdálo se, že místa, kam jsme si sedli první den, nám už zůstala – jinak bych si sedla na druhý konec stolu co nejdál od něj.

„Promiň, Aidene. Chtěl jsi něco říct?" přimhouřila jsem na něj oči a vyzvala ho, aby promluvil.

Zelenýma očima po mě střelil tak jako vždycky, než jsme se pohádali. Ten sadista si naše hádky užíval skoro stejně, jako miloval mučit své postavy depresivními životními příběhy a tragickými konci. Byl naprostým opakem hrdiny z milostných románů a dokazoval to pokaždé, když otevřel ústa.

K mému překvapení prohodil: „Už jsem řekl, co jsem chtěl."

„Ne, vážně, jen pokračuj. *Trvám* na tom." Naklonila jsem se k němu přes stůl. Přes rameno mi spadly vlasy a po tváři se mi rozlil úsměv. Nebyla jsem masochistka, ale konfrontaci s Aidenem jsem nikdy nedokázala odolat. Na rozdíl od zbytku třídy jsem se ho nebála.

„Fajn." Narovnal se a vytáhl si rukávy k předloktí. Na Aidenovi mě ještě víc než jeho úžasné texty vytáčelo to, že to byl ten nejnádhernější chlap, jakého jsem kdy viděla. Byl sexy jako z obálky nějaké historické romance. Měl ostře řezanou čelist a dokonale učesané vlasy, které vypadaly neuvěřitelně hebce. Košile s dlouhým rukávem se mu napínala přes paži a obepínala ji dost na to, abych viděla obrys jeho bicepsu.

Odhlédla jsem stranou a snažila samu sebe přesvědčit, že je tak ohyzdný jako jeho osobnost. „Je to milostný román ze současnosti, že jo?“

„Hm.“

„Takže kolik napětí tam vlastně může být? Žijeme v době okamžitého uspokojení. Jediné napětí v dnešní době je to, jestli tvůj palec swajpne doleva, nebo doprava.“

„S tím nesouhlasím,“ ozval se Tyler. Byl jedním z mála ostatních hlasů rozumu ve třídě. Přestože jsme s Tylerem byli dobří kamarádi, odmítal se postavit na něčí stranu. Celá třída se postavila plně za Tým Rosie, nebo za Tým Ďábel, ale Tyler byl přímo uprostřed. Když Tyler mluvil, uculila jsem se na Aidena, protože mít Tylera na své straně znamenalo, že člověk v naší nevyřčené soutěži vyhrál. „Myslím, že spousta lidí se stále seznamuje organicky, a když na to dojde, rozhodně tam nějaké napětí je. Sestra poznala svou manželku v kavárně. Ne na Tinderu ani na Hingei, prostě čistá láska na první pohled.“

Aiden při slovech „láska na první pohled“ otráveně převrátil oči v sloup. Totéž dělával při slovech „šťastně až do smrti“, „štěňátka“ a „sluneční svit“.

„To nic nedokazuje.“

„No, až budu psát knihu pro protivné kretény před třicítkou, zeptám se tě na názor,“ vyjela jsem na něho s naštváním rostoucím každou vteřinou.

„Bezva. A až budu já psát knihu pro osamělé staré kočičí mámy, zeptám se tě na tvůj.“

Zrudla jsem a zapíchla prst jeho směrem. „Už jsem ti *říkala,* že je to zastaralá stereotypní představa o čtenářích romantických knih. A taky *sexistická*.“

„A já jsem říkal *tobě,* že literární fikce není pro smutné lidi.“

„Já si nemyslím, že literární fikce je pro smutné lidi!“ Třída sledovala naši výměnu názorů, jako by to byl tenisový zápas, a při každé větě otáčela hlavy. „Podle mě to je cokoli, co sakra napíšeš *ty!*“

„Dobrá, dobrá." Ida se zvedla ze židle v čele stolu a zírala na nás. Podle jejího vzhledu by člověk nečekal, že zvládne někoho zastrašit, ale když jsme se s Aidenem pohádali poprvé, dokázala, jak umí být děsivá. Měla kudrnaté rudé vlasy, a když se takhle rozčílila, vypadaly jako plameny.

Aiden i já jsme se na svých židlích sesunuli jako pětiletí a stříleli po sobě vražednými pohledy. Založila jsem si ruce na prsou a odolávala nutkání vypláznout na něho jazyk. Přestože semestr teprve začal, přetrvávalo mezi námi napětí z toho minulého a věděla jsem, že to nepochybně cítí i zbytek třídy. Ať jsem řekla cokoli, vždycky se mnou nesouhlasil, a tak jsem se řídila jeho vzorem. Byla jsem si jistá, že po workshopu v minulém semestru o nás dvou koluje víc než pár zajímavých historek.

„Pamatujme na to, že v této místnosti zachováváme slušnost a vytváříme bezpečné místo, kde sdílet svou práci." Ida se na každého z nás významně podívala. „Všichni musíme respektovat obsah práce všech ostatních, i když to není náš oblíbený žánr."

Začala mi přednášet své postřehy k mé kapitole a já jsem se ze všech sil snažila se soustředit, ale Aiden mi hnul žlučí. Jakmile skončila a přesunuli jsme se k práci někoho jiného, střelila jsem k němu přes stůl pohledem a snažila se ho přimět, aby se vypařil. Podíval se mi do očí, znechuceně sevřel rty a pak obrátil pohled k Idě.

Zaryla jsem si nehty do dlaně a přísahala, že jednoho dne stvořím postavu jménem Aiden a nechám ji umřít nesnesitelně bolestivou smrtí. Ovšem skutečný Aiden by si to mohl až moc užívat.

„Nezapomeňte uzavřít a načrtnout děj před koncem výběru předmětů, protože potom budeme na plný plyn pokračovat s prvotními verzemi," připomínala Ida. „Vím, že vám to nahání strach, dokončit román je maraton, ale zároveň i sprint a už brzy vyrazíme na trať. Jako vždy, zastavte se u mě

v konzultačních hodinách, jestli si nebudete vědět rady, jak dál. Uvidíme se příště."

„Rosie, půjdeš dneska na drink?" zeptala se Jess, když jsem sbírala všechny stránky kritik, co jsem dnes obdržela, a opatrně si je zastrkovala do tašky.

Tyler, Logan, Jess a já jsme po vyučování pravidelně chodívali do nedalekého baru, Peculiar Pub. S Jess jsme se během našeho prvního společného semestru rychle skamarádily, když jsme se stresovaly z termínů a horečně psaly v kavárnách po celé Greenwich Village. Tyler byl Jessina láska z kampusu. Párkrát jsme ho zahlédly v knihovně a ve Writer's House, než minulé jaro prošel dveřmi na náš workshop. Ona se v tu chvíli málem sesypala a já jsem jako správná kamarádka pozvala jednoho dne Logana i jeho s námi na drink. Skupina se potom tak nějak ustálila.

„Dneska nemůžu," řekla jsem omluvně. „Vzala jsem další směnu v Hideoutu. Ale půjdu příště!" Podívala jsem se přes stůl na Tylera a zašeptala Jess do ucha: „Dneska po něm vyjeď."

Jess zakoulela očima. „To tak. Nemá zájem."

„Podle mě jo," naléhala jsem. „Ale jestli dneska večer nechceš, slibuju, že ti příště budu dělat dohazovačku."

„Beru tě za slovo," utrousila a odešla.

Mrkla jsem na telefon a škubla sebou. Musím hned letět na Union Square, abych stihla metro a dorazila na směnu včas.

„Uvidíme se zítra v konzultačních hodinách, Ido," zavolala jsem a spěchala ze třídy.

Laskavě se na mě usmála: „Přineste si s sebou svou kapitolu a feedback."

Náš workshop se konal na Fifth Avenue v Lillian Vernon Creative Writer's House. Zvenčí byste vůbec nepoznali, že je to domov programu univerzity NYU Kreativní psaní. Byl to krásný městský dům s malými třídami a já jsem to tam zbožňovala. Po každé hodině, když jsem po rušné Fifth Avenue spěchala na metro, jsem se cítila jako skutečná Newyorčanka.

Ve městě zrovna začínal podzim a já jsem vnímala každé zašustění listů pod nohama a odstín hnědé kontrastující s betonovými budovami.

Na NYU bylo skvělé to, že náš kampus bylo město. Ale totéž bylo na NYU i špatné. Musela jsem zápolit nejen s davy studentů, ale i se spěchajícími Newyorčany v jejich každodenním životě a turisty, kteří se zastavovali každé tři kroky, aby si udělali fotku.

Ulicí se prodíraly davy lidí a já jsem se snažila s nimi udržet krok. Když jsem se sem přistěhovala, nebyla jsem na rychlé tempo Newyorčanů zvyklá. V Tennessee jsme se šourali. Dávali jsme si na čas a nikam jsme se nehnali. Loudali jsme se a zdravili skoro každého, koho jsme potkali. Tady to takhle nebylo.

Dávala jsem nohy před sebe rychleji, abych stihla metro linky 6, které mělo přijet za dvě minuty, a překonávala svou jižanskou náturu.

„Kam ten spěch, Rosalindo?"

Při zvuku Aidenova hlasu jsem nadskočila. Byl skoro o třicet centimetrů vyšší než já, ale i tak se ke mně dokázal připlížit.

„Snažím se najít nejbližší záchody. Z tvé kolínské se mi chce zvracet," zacvrlikala jsem něžně. Procpal se mezi námi nějaký chlapík, který šel opačným směrem, a přitom mě strčil do ramene. Skoro mě shodil na zem, ale Aiden mi pevně položil ruku na bedra a vrátil mi rovnováhu.

„Jen abys věděla, je italská," poznamenal se zvednutou bradou. Měl na sobě černý svetr, který byl od pohledu tak teplý a hebký, že bych se k němu chtěla přitulit. Rychle jsem tu myšlenku vypudila z hlavy.

„To je pěkně pozérské, abys věděl."

Konečně jsme se dostali na Union Square a sešli spolu po schodech na okraji parku. Když jsme přikládali telefony ke skeneru na turniketu, nakrčila jsem obočí. Jezdila jsem tím metrem každé pondělí a středu po semináři a Aidena jsem

tady neviděla *ani jednou.* Podívala jsem se na něho koutkem oka, jak jde vedle mě dolů po schodech. Kdyby se mě chystal zavraždit, určitě by to neudělal na veřejnosti. Že ne?

Stál vedle mě na nástupišti a čekal na metro. Přelétala jsem pohledem mezi ním a prázdným kolejištěm a ustoupila o krok dozadu za jeden ze sloupků. Jen pro jistotu.

Stáli jsme tam beze slova a zpovzdálí byl slyšet hluk souprav z jiných nástupišť. Když už jsem to nemohla déle vydržet, podezíravě jsem se k němu otočila.

„Ty mě stalkuješ?" zeptala jsem se. Položila jsem si ruce v bok a ze všech sil se snažila vypadat hrozivě, i když jsem musela natahovat krk, abych se mu mohla podívat do očí.

Letmo na mě pobaveně shlédl. „A kdo říká, že nestalkuješ *ty mě*?"

„Jezdíš vůbec šestkou?" zeptala jsem se podezíravě. „Nikdy jsem tě tady po hodině neviděla."

Věnoval mi další pohled. „Ne."

„Vidíš? Ty stalkuješ mě."

Projelo kolem nás metro, a jak rozvířilo vzduch, spadly mi vlasy do obličeje. Přes rachocení soupravy se Aiden sklonil, až byl v úrovni mých očí, a uculil se.

„Tohle je elko, víš?"

„Musíš být pořád tak otravná?“ protáhl jsem. „Nemáš toho někdy plný zuby?“

Přimhouřila na mě oči. Jestli se naštve ještě trochu víc, očekávám, že se jí začne kouřit z uší.

Ruce svěšené podél těla zaťala v pěst. Možná by mě to vystrašilo, kdyby byla vyšší. Ale takhle to bylo celkem rozkošné.

„Musíš být pořád takovej kretén?“

Odmlčel jsem se a předstíral, že nad tou otázkou přemýšlím. „Ano. To musím.“

úryvek z knihy *Bez názvu*
od Rosie Maxwellové a Aidena Huntingtona

Kapitola 2

„Vím, že jdu pozdě, promiň," strčila jsem hlavu do kanceláře, když jsem si odpípla začátek směny. „Nasedla jsem na špatné metro a pak jsem se ztratila, a ještě jsem musela přesedat."

„To nic, Rosie, je to jen pár minut." Můj šéf Luke ani nezvedl oči od stolu. Jenom mávl rukou. „Bar je stejně prázdný. Tak se běž nachystat."

Do New Yorku jsem se přestěhovala v důsledku náhlého rozhodnutí. V mém městě Rogersville v Tennessee žilo necelých pět tisíc lidí, takže New York byl úplně nový *svět.* Tento měsíc to byl už rok, a bylo to náročnější, než jsem čekala. Neměla jsem tady jižanskou pohostinnost jako záchrannou síť a rychle jsem se naučila, že musím přitvrdit ve svém naivním pohledu na život. Konečně jsem měla pocit, že se přizpůsobuju a nacházím si ve městě své místo, i když to bylo vážně těžké.

„Malé zpoždění, co?" Alexa se ke mně naklonila přes bar a zazubila se na mě. Do obličeje jí splývalo tmavě hnědé mikádo.

„Aiden," vysvětlovala jsem, když jsem si kolem pasu uvazovala bílou zástěrku. „Vyrušil mě, když jsme šli ze třídy, a skončila jsem na nástupišti u linky L místo u šestky."

„Cómo te distrajo?" zvedla na mě Alexa obočí.

„Sklapni, víš, že tak to není." Zakoulela jsem očima a otočila se k regálu s lahvemi různých druhů alkoholu a všemožnými sklenicemi, abych jí udělala Shirley Temple jako na začátku každé směny. Alexa nebyla romantička. Tak jako jsem já věřila v pravou lásku, věřila ona v dobrý sex. A měla za to, že sex z nenávisti je ten nejlepší.

„Jestli je tak sexy, jak říkáš –“

„Nikdy jsem neřekla, že je sexy,“ ohradila jsem se a poslala jí pití po dřevěné desce baru.

Snadno sklenici chytila do ruky a zvedla si ji ke rtům. „Ale řekla. Je to zřejmé z toho, jak se pokaždé začervenáš, když o něm mluvíš, a nevynecháš příležitost zmínit, jak jasně zelené má oči.“

„Jsou zelené jako sopel.“

Alexa zaklonila hlavu a zasmála se, tmavé oči se jí potěšeně zaleskly. „Jednoho dne uvidíš, že mám pravdu. Mezi láskou a nenávistí je tenká hranice, Rosie. Tenká hranice.“

„Zas tak tenká ne,“ zamumlala jsem.

Pravdou ovšem bylo, že jsem minulý podzim byla do Aidena Huntingtona tak trochu zamilovaná. Jess mě dovlekla na nějaké studentské čtení, kde předčítal i Tyler, a pak se k předčítání postavil Aiden. Tehdy jsem ho viděla poprvé; díky širokým ramenům a tmavým vlasům byl nepopiratelně pohledný. V tlumeném světle bylo těžké si ho lépe prohlédnout, ale zaregistrovala jsem hranatou čelist a zelené oči. Když jsem ho zahlédla z profilu, všimla jsem si jeho úzkého rovného nosu. Chtě nechtě jsem si ho v hlavě musela zařadit jako románového hrdinu.

„Dobrý večer. Já jsem Aiden a jsem v jedné ze sekcí fikce. Tohle je úryvek z povídky nazvané *Domov*.“

Jeho slova mě okamžitě uchvátila. Hluboký tón jeho hlasu naplňoval celou místnost a vyslal mi podél páteře elektrický šok. Jeho příběh byl o mladém chlapci, který nikdy neměl domov a hrozně dlouho jej hledal v jiných lidech, až nakonec přestal.

Možná to bylo tím, že se mi stýskalo po mém domově, ale do očí mi vyhrkly slzy a stékaly mi po tváři. Nakláněla jsem se dopředu a hltala každé jeho slovo. Těch pět minut, kdy předčítal, mi připadalo jako dvě sekundy a toužila jsem po pokračování. Chtěla jsem mu závidět, jak přirozeně splétal slova do vět, ale byla jsem v úžasu.

A pak loni, první den letního semestru, nakráčel ze zimního chladu do budovy ve dvouřadém vlněném kabátu. Muži v dnešní době vlněné kabáty *nenosí.* Nosí bundy North Face s výrazným logem nebo mikiny s kapucí a skvrnou od kečupu vepředu.

A dál to bylo jenom horší – kabát si svlékl a odhalil námořnicky modrý svetr, který si pak vyhrnul k loktům. Bylo skoro až *nechutné,* jak byl atraktivní.

Toho dne si sedl přímo naproti mně a plaše mi opětoval úsměv. Přesvědčila jsem samu sebe, že ho po skončení hodiny pozvu na kafe. V těch pár okamžicích jsem si to celé představila: u kávy si popovídáme, řeknu mu, že se mi na tom autorském čtení líbil, on mi vyzná svou nehynoucí lásku a já se dočkám svého „šťastně až do smrti". Ten milostný román se v podstatě psal sám.

Táta říkával, že se na svět nedívám přes růžové brýle, ale přes Rosiiny brýle. Že vidím, co vidět chci. Viděla jsem Aidena a zamilovala se až po uši. Ale víte, co se říká o životě v růžové – red flags pak nebijí do očí a splývají se vším ostatním.

Postupovali jsme kolem stolu, představili se a řekli, co rádi píšeme, což se pohybovalo od hororu až po komedii. Ale v okamžiku, kdy z mých úst vyšlo „milostné romány", Aidenovo chování se změnilo. Veškerá vřelost se z něj vytratila a nahradil ji jeho typický úšklebek. Znechuceně nakrčil nos, jako by chtěl říct: *To jako fakt?*

Ze svého povýšeného bidýlka Aiden prohlásil, že píše „literární fikci". Když to říkal, doslova zvedl nos nahoru. A upřímně, fikce není zrovna můj oblíbený žánr, ale nikdy bych ji neshodila tak, jak Aiden shodil moje milostné romány.

Od té chvíle nabraly věci rychlé obrátky. S Aidenem jsme spolu nesouhlasili téměř ve všem, v čem se dalo. Odsuzoval romantickou literaturu pokaždé, když jsem odevzdala svůj text, a přidával jízlivé poznámky typu „To je ale náhodička, že tam byla jenom jedna postel" nebo „Ne, dává naprostý smysl,

že je to utajený princ. *No jasně".* Zůstávalo mým touţebným přáním, abych na něj mohla vychrlit podobné urážky jako on a pořádně ho zasáhnout. Snažila jsem se, ale najít na něj jakoukoli kritiku šlo jen horko těžko.

Udělala jsem hrubou chybu, když jsem o tom, jak jsem se do Aidena malinko zamilovala, než jsem poznala, jaký je, pověděla Alexe. Teď nebyla přesvědčená, že jsem ho už pustila z hlavy, i když tomu tak *bylo.*

„Jak to dneska šlo ve škole?" Alexa se vytáhla na bar a snažila se nakouknout za něj. „Nemáš třešně?"

Vytáhla jsem malý kelímek z ledničky pod barem a hodila jí pár do pití, až to šplouchlo.

Můj vztah s Alexou byl trojí: kamarádka, kolegyně z práce a spolubydlící. Peruánská síť ustaraných matek obepínala celý svět. Když jsem se rozhodla přestěhovat do New Yorku, máma přepnula do režimu paniky a obvolala všechny moje *tías*, jestli některá nezná někoho, s kým bych mohla bydlet. Ukázalo se, že kamarádka mé *tíi*, která jí z Peru posílala pastu z chilli papriček *ají amarillo,* má neteř, která se v podobnou dobu jako já stěhuje do města. Alexa už měla zajištěný byt v East Village a díky naší neznalosti života ve městě jsme se rychle spřátelily. Z našeho statusu spolubydlících se vyvinulo podivné, nepravděpodobné přátelství. Na konci roku nás ani nenapadlo podnájem neprodloužit.

Ovšem společnému bydlení jsme se musely naučit. Ačkoli jsme spolu skvěle vycházely, byly jsme naprosté protiklady. Ona milovala večírky, noční kluby a spontánnost, zatímco já jsem v pátek večer raději zalezla pod zátěžovou přikrývku a ráda si dělala detailní seznamy úkolů.

V Tennessee bylo těžké zůstávat ve spojení se svou peruánskou stránkou, když jediný obchod, kde prodávali Inca Kolu, byl dvě hodiny za městem. Ale Alexa měla v bytě neustálý přísun sušenek Morochas a naučila mě uvařit pár tradičních jídel jako *lomo saltado* nebo *pollo a la brasa.*

Mimo byt a restauraci jsme se vídaly jen zřídka. Studovala prezenčně na The New School módu a tady pracovala na částečný úvazek. Alexe se poštěstilo získat z The New School finanční podporu, ale NYU ke mně tak štědrá nebyla. Nemohla jsem si dovolit ani *uvažovat* o tom, že bych studovala v denní formě. Ve všední dny jsem tady po škole pracovala jako barmanka a o víkendech jsem psala a učila se.

„Aiden byl dneska fakt zákeřnej. Trochu jsme se na hodině poškorpili."

Alexa se posadila a já jsem se opřela předloktími o tmavý barový pult. „Jak to?"

„Roznesl můj výtvor na kopytech – a to jsem na něj byla fakt hrdá. Myslela jsem, že by to mohl být dobrý začátek mého rukopisu, ale očividně není. Pohádali jsme se přede všemi."

„Óch, předehra." Usmála se, vylovila z pití třešeň a hodila si ji do úst. *„Dime más."*

Cítila jsem, jak mi po krku stoupá horko. „Říkám ti, že tak to není. Je příšernej. A jenom ke mně, jenom proto, že mám ráda romantiku." Povzdechla jsem si. „Je jako Simon přes kopírák."

„Simon byl povýšenej pitomec."

Při pomyšlení na mého narcistického ex se mi zježily chlupy na zátylku. Celý minulý rok jsem se snažila posunout dál. „Tak to mezi Simonem a Aidenem nevidím žádný velký rozdíl."

„Simon si nevážil tebe ani tvých zájmů. Simona ani nezajímalo, jestli mluvíš stejným jazykem."

„Kéž by Aiden mluvil jiným jazykem než já," zamumlala jsem.

Na druhé straně restaurace vešel dovnitř pár. Alexa poplácala rukou na bar a prohlásila: „Práce volá. Nepusť si ho pod kůži."

Když odešla, začala jsem rovnat skleničky a lahve alkoholu.

Hideout byla jedna z nejlepších restaurací ve Flatiron. Z našeho bytu to byl kus cesty, ale plat i spropitné byly skvělé. V týdnu obvykle chodívala malá skupina štamgastů, ale víkendy

bývaly divoké. O těch jsem odmítala pracovat – i když zaručovaly týdenní plat za jeden večer –, protože se všichni z personálu pokaždé, když o nich mluvili, otřásli.

Platit za školu i nájem bylo náročné. Po večerech jsem jedla jídlo, které zbylo v restauraci, na bedně ve skladišti. Štvalo mě, že budu muset magisterské studium natahovat o několik let déle než všichni ostatní. Ale i když jsem nepatřila k newyorské společenské smetánce, jak jsem snila, byla jsem *tady.* A nic jiného jsem nikdy nechtěla.

S bývalým přítelem Simonem jsme se seznámili v prváku na střední škole. Skoro okamžitě jsem se bezhlavě zamilovala. Ani teď nedokážu přesně vysvětlit proč. Možná se mi zdálo, že to má v hlavě srovnané a že není naprostý kretén jako všichni ostatní patnáctiletí kluci. Možná proto, že měl vlnité vlasy, které si každé ráno česal.

Chodit jsme spolu začali až ve druháku. Byl to můj nejlepší kamarád, a když jsem jednoho večera přiznala, co cítím, všechno se strašně rychle změnilo. Najednou to nebyl nejlepší kamarád Simon, ale přítel Simon. Byla jsem tak šťastná, že jsem konečně s ním, že je z nás Simorosie, že jsem si dovolila přehlížet varovné signály.

Přemlouval mě, ať jdeme společně na místní vysokou školu a nechodím na Barnard College, a trval na tom, že to, co je mezi námi, člověk jen tak znovu nenajde a že si to musíme udržet. Vadilo mu, když jsem mluvila o New Yorku nebo o svém snu stát se spisovatelkou. Podle něj to bylo směšné a měla bych buď dělat něco praktického jako učit, nebo prostě zůstat v domácnosti a vychovávat naše děti. A já jsem si i tohle vykládala jako romantický přístup, že se mnou chce mít rodinu.

Po promoci mě chtěl ovládat ještě víc. Bylo to frustrující, ale prostě jsem předpokládala, že každý pár se hádá. Každý má

nějaké preference, v každém páru jsou nějaké rozdíly a v tomhle prostě spočívají ty naše. Ale postupem času mě Simon stále nepožádal o ruku a odvolával se na to, že „si ještě není jistý".

Pak se mi dostal do rukou článek Idy Abaroughové s názvem „Proč bychom všichni měli číst milostné romány" a náhle jsem znovu získala svou dávno ztracenou sebedůvěru v psaní romantické prózy. Výmluvně v něm vyjádřila, proč ženy milostné romány čtou a jak tyto romány zobrazují ženy, které přebírají kontrolu nad svým životem a zároveň vzbuzují touhu namísto toho, aby byly vnímány jako objekty. A jak se ten žánr rozšířil a zahrnuje různé genderové identity a stal se bezpečným prostředím pro lidi různých etnik. Ať už byl život v romantických dílech jakkoli zlý, vždycky nastalo „šťastně až do smrti", které dokazovalo, že nic není nenapravitelné.

Toho večera jsem si připravila plán o dvou krocích: dostat se na NYU a pak se zapsat na co nejvíc Idiných lekcí. Těch pár let po promoci jsem byla jako tělo bez duše. Pořád jsem pracovala v bistru v našem městě. Věděla jsem, že tohle mi pomůže najít novou energii, a zázrakem, náhodou nebo něčím mezi tím jsem těsně po pětadvacátých narozeninách byla do magisterského programu přijata.

Když jsem o tom, že mě přijali na NYU, řekla Simonovi, rozesmál se. Myslel si, že jde o nějaký vtípek, který na něho zkouším, a když jsem ho ujistila, že není, řekl: „Rosie, na to, abys prodávala takové knihy, nemusíš chodit na školu. Hoď na obálku sexy týpka a dál nemusíš hnout prstem." Všichni v mém životě včetně Simona považovali romantický žánr za „libůstku". Nemusíš to studovat na škole a rozhodně kvůli tomu, aby ses tomu mohla věnovat, nepřevrátíš svůj život vzhůru nohama.

Přesto jsem odjela. První lekce, na niž jsem se zapsala, byla přednáška Umění fikce s Idou.

Se Simonem jsme se nějakou dobou pokoušeli udržovat vztah na dálku. Takový vztah jsem vždycky považovala za skutečnou zkoušku lásky. Jestli člověk někoho miluje, zůstane

dlouho vzhůru, i když je unavený. Investuje do toho čas a úsilí. Ale Simon mi pokaždé, když jsme si telefonovali, opakoval: „Rosie, kdy už pustíš z hlavy ten vzdušný zámek a vrátíš se?" Pokaždé když jsem mu poslala zprávu a on mi neodepsal, říkala jsem si, že jen nemá čas.

Nikdy mě nenapadlo, že vztah na dálku nás rozdělí, ale ve výsledku jsem šťastná, že to tak dopadlo. Realita na mě ten první podzim v New Yorku tvrdě dolehla a občas jsem měla pocit, že se stále vypořádávám s následky.

Idina lekce ale odhalila v mém srdci nové zákoutí, z něhož se vyřinula obnovená láska k psaní. Jednoho dne na konci přednášky ohlásila: „Jestli máte nějaké dotazy k této přednášce nebo k něčemu jinému, přijďte za mnou v konzultačních hodinách a můžeme to probrat."

Možná to bylo prázdné gesto. Ale pro mě to byl začátek. Chodila jsem za ní každý týden a zůstávala celé hodiny, skoro jsem se jí vnutila, aby se stala mou mentorkou.

Vychrlila jsem na ni všechny své nápady a ona napřed zavrtěla hlavou a zlehka se usmála. „Rosie, možná byste měla tento čas věnovat psaní nebo si jít promluvit s profesorkou z workshopu."

Já jsem jen s úsměvem odpověděla: „Jsem zapsaná jenom na tuto lekci. Nikam jinam jít nemusím."

Chvíli to trvalo, ale postupně jsem odkrývala Idiny vrstvy. Věděla jsem, že *nesnáší,* když jí říkáme profesorko Abaroughová, protože si připadá stará. Zrovna prodělala ošklivý rozvod, ale v urovnání získala svého psa Bustera. Vždycky měla na stole knihu Lisy Kleypasové (*Svatba s Winterbornem*), aby si v ní mohla listovat, když toho na ni bylo moc. A taky jsem věděla, že je potají moc ráda, že mě může mentorovat, i když dělala, že ne.

Dneska jsem jako vždy mířila do její kanceláře na katedře anglistiky NYU na Greene Street, ale pak jsem si na nástěnce poblíž její kanceláře všimla letáčku, zalapala jsem po dechu, z nástěnky ho strhla a pozorně si ho přečetla.

Vybízel studenty, aby se přihlásili ke stipendiu Sama Frosta, které by pokrylo *polovinu* školného na příští rok. *The Frost* byl prestižní národní literární časopis srovnatelný s *The Paris Review.* Kdybych to stipendium získala, umožnilo by mi to nejen platit nájem a studovat v denním programu, ale také bych se mohla zviditelnit. Nacpala jsem si letáček do tašky a bez zaklepání vešla do Idiny kanceláře.

Její pracovní prostor byl malinký, před stolem a židlí stál regál plný knih různých žánrů a barev. Většinou se na stole snažila udržovat pořádek, ale vždycky jí ho zavalily krámy v podobě štosů papírů a kelímků od kávy. Jakmile jsem prošla dveřmi, žuchla jsem na svou obvyklou židli.

Aniž vzhlédla od notebooku, oznámila mi: „Musíme si promluvit o té kapitole." Zrzavé vlasy měla stažené do drdolu, na špičce nosu jí seděly brýle s černými obroučkami a ona dál psala na počítači.

„Já vím. Nebyla to moje nejlepší práce." Vytáhla jsem si poznámky z workshopu a první kapitolu a rozložila je na okraj jejího stolu.

„Můžu se zeptat, o co jste se tady *pokoušela?*"

„Vždyť víte." Neurčitě jsem mávla rukou. „Úzkost."

Zpražila mě pohledem. „Zkuste to znovu."

„Čekám, až se něco chytne."

„Rosie," začala jemně. „Už není moc času čekat. Musíte se brzy rozhodnout o dějové linii, jinak vám zůstane na krku něco, pro co nemáte vášeň. Na konci studia budete *muset* odevzdat diplomovou práci a je lepší začít teď než později. Nemůžu vám zaručit, že vedoucí vaší diplomky bude stejně nakloněn romantickému žánru jako já, takže to musí být co nejsolidnější."

„Opravdu myslíte, že tam není nic, s čím by se dalo pracovat?"

Zaváhala. „To zrovna ne. Ale chybí tomu váš obvyklý osobitý styl a hlas, díky nimž jsou vaše texty tak dobré. Všechno, co jste mi přinesla minulý semestr z druhého workshopu, na

stránkách ožívalo, a tohle mi připadá… na sílu. Není vám to podobné." Když jsem malinko sklesla, dodala: „Co kdybychom si to obě pročetly a uvidíme, co můžeme nechat a kam se můžeme ubírat?"

Seděly jsme v tichosti, zatímco pročítala text, který jsem jí poslala e-mailem, a já jsem si procházela komentáře od spolužáků a doufala, že něco zažehne jiskru inspirace. Přimhouřila jsem oči nad dokonalým rukopisem a pevně sevřela papír v ruce.

Popis tady nefunguje.

Dialog zní nepřirozeně.

Každé prohlášení bylo zakončeno tečkou. Co za psychopata píše poznámky s tečkou na konci? Při pohledu na jeho slova ve mně bublal vztek.

„Panebože. Podívejte na tohle." Podala jsem jí Aidenovy poznámky. „Nezvážila byste znovu jeho vyloučení ze semináře?"

Protočila oči. „Jste stejně hrozná jako on." Pročítala jeho komentáře a rty se jí lehce zvlnily, než mi je podala zpátky.

Ústa jsem měla v šoku dokořán. „Já jsem naprosté *zlatíčko.* To Aiden do naší třídy přináší zlo."

„Vzpomínám si, jak jste mu minulý týden vyhrožovala, že vyhodíte jeho zápisník z Empire State Building."

Mávla jsem nad tím rukou. „Prosím vás, to byl vtip."

„Vážně? A když jste mu řekla, že jeho texty nejsou nic než záchodové graffiti?"

„Jo tohle?" uchechtla jsem se. „To byl *kompliment.* Záchodové graffiti mohou být velmi poetické," prohlásila jsem moudře.

Zasmála se a podala mi jeho papír zpátky. „Já nevím, proč se vy dva takhle chováte."

„No tak, podpořte mě. Víte, že chcete pomlouvat Aidena. Je to naše oblíbená zábava."

„Je to *vaše* oblíbená zábava." Důrazně se na mě podívala. „Přísahám, že polovinu doby, co tady strávíte, chcete jen mluvit o Aidenovi. Projděte si zbytek poznámek k této kapitole."

Prskala jsem, ale udělala, co řekla. S Aidenem se nepletla. Bylo těžké nenechat se jeho slovy zasáhnout, když uměl tak sakra dobře psát.

A každý den jsem tajně doufala, že přijde na lekci v tom dvouřadém kabátu, i když podzimní počasí ještě nebylo tak chladné, aby si ho vyžádalo.

„Rosie," poznamenala Ida jemně. Řekla to tak, jako to říkala vždycky, když mi vysvětlovala, že něco nefunguje, a nechtěla se mě dotknout. (Tento tón na mě použila poprvé tehdy, když jsem se rozbrečela poté, co Aiden o mé kapitole prohlásil, že to je „jedno velké, pitomé klišé".)

„Já vím." Zvedla jsem k ní oči. „Ale *nevím,* kam směřovat."

„Pořád nechápu, proč nepokračujete v té předchozí. Podle mě v ní byl velký příslib."

„Ale myslela jste si, že není dobrá," podotkla jsem.

„Myslela jsem, že to *zatím* není ono," opravila mě. „Ale připadá mi, že jste ji přestala psát ze zásadnějších důvodů, než chcete přiznat."

Uhnula jsem očima před jejím intenzivním pohledem. Měla pravdu. Nedokázala jsem v tom projektu pokračovat ani začít nový, protože jsem se cítila jako podvodnice. Psala jsem nějaký epický, převratný milostný příběh, ale jediné, čím jsem se mohla pochlubit v reálném životě, byl *Simon*? Svému vlastnímu „šťastně až do smrti" jsem se ani nepřiblížila; jak bych ho mohla napsat pro své postavy?

„Chci napsat něco nového," ignorovala jsem její nevyslovenou otázku. „Chci napsat něco, co pro mě bude výzva."

„Tak jo." Ida vytáhla ze šuplíku ve stole blok a připravila si pero nad papír. „Uděláme si brainstorming."

Tohle jsem na Idě měla ráda. Nikdy mé spisovatelské cíle nezesměšňovala. Další hodinu jsme diskutovaly o různých nápadech na romantickou komedii a motivech, s nimiž by se dalo si vyhrát, a ani jednou jsem si nepřipadala jako pitomec, za něhož mě považoval Aiden.

Odešla jsem od Idy s nově nalezeným odhodláním. Napíšu milostný román, který bude vtipný a sexy a okouzlující, a Aiden si může políbit prdel.

Nedošla jsem až tak daleko jen proto, abych si nechala od nějakého pozérského kreténa ve dvouřadém kabátu (i když ve velmi hezkém kabátu) říkat, že nejsem dost dobrá. Jestli mě dokáže zničit pouhými pár slovy, jsem přece spisovatelka. Dokážu totéž.

„Nemáte vy dva těch věčných hádek někdy dost?“

S Max jsme se na sebe podívali, jako by to byla směšná představa. „Je to moje oblíbená zábava.“

úryvek z knihy *Bez názvu*
od Rosie Maxwellové a Aidena Huntingtona

Kapitola 3

Přísahala jsem pomstu, až přijde na workshopu řada na Aidenovo dílo. A hvězdy mi přály – tohle byla jeho zatím nejhorší kapitola. Stejně jako já měl potíže přijít na to, o čem chce svou knihu psát. Cítila jsem se podstatně líp, když jsem zjistila, že nejsem jediná, kdo tápe. Snažil se napodobit jakýsi proud vědomí, psaní ve stylu Faulknera, ale nedávalo to smysl. Když jsme diskutovali o jeho práci, všichni měli nakrčená obočí, ale já jsem se usmívala.

Trpělivě jsem čekala, než ostatní studenti postupně sdělí své postřehy, až přišla řada na mě. Aidenovy tmavě zelené oči se zadívaly do mých. Ignorovala jsem, jak se mi zhoupl žaludek a zaplavila mě vlna nervozity. Za žádnou cenu neztratím odvahu.

„Já nevím," ztěžka jsem si povzdychla a opatrně položila stránky na stůl před sebou. Navzdory bušícímu srdci a chvějícím se rukám jsem se snažila vypadat nenuceně. Konfrontace nebyla moje silná stránka, ale musela jsem si stát za svým. Odmítala jsem dopustit, aby mě Aiden shazoval za to, že píšu určitý žánr, a sám se tady producíroval s pitomou aurou nadřazenosti. „Je to trochu… *neoriginální*."

Na okamžik se Aidenovi v tváři rozlil šok, než znovu ovládl své rysy, aby působil lhostejně. Potlačila jsem úsměv a pokračovala.

„Jako chápu, že jsi asi fanoušek Faulknera, co?" protáhla jsem a podívala se na něj pro potvrzení, ale nepotřebovala jsem

ho. Minulý semestr o něm vykládal celé hodiny, když vysvětloval, co ho inspirovalo k jedné povídce. Aiden stroze přikývl a svaly ve tvářích mu zacukaly. „To jsem si myslela. Víš, je to fakt očividné a, můj ty bože, jak se to vleče a vleče, bez urážky. Zdá se mi, že se to tak hodně snaží být smysluplné, až je to… mdlé. Připadá mi to spíš jako faulknerovská fan fikce. Ale fan fikce je skvělá! Jenom jsem nevěděla, že je to tvůj obor." Přes stůl jsem se na něho přesladce usmála.

Aiden se na mě podíval a položil pero. Opřel se na židli a upřeně na mě zíral, zatímco já jsem se ze všech sil snažila vypadat povýšeně.

„Především je to plytké," zopakovala jsem jeho slova, která mi řekl na workshopu před pár týdny. K čertu s důstojností a zralostí. Chtěla jsem *pomstu.* „Nepřipadá mi to jako nosný začátek románu, spíš mi to připomíná výlevy nějakého chlápka na blogu z roku 2003. Řekla bych, že je to skoro nepoužitelné." Složila jsem si ruce na stránkách ležících na stole. Ticho v místnosti bylo smrtící, když jsem se rozzářeně otočila k Idě. „To je ode mě všechno."

Aiden na mě zíral přísným pohledem a mezi námi se rozlévala nenávist.

„Dobře," začala Ida opatrně. „Nějaké komentáře, Aidene?" Váhavě přelétala pohledem mezi námi dvěma a čekala, až bomba vybuchne. Upřímně řečeno, já jsem čekala taky. Toužila jsem vidět Aidena vyvedeného z míry, sledovat, jak se mu moje slova dostávají pod kůži a zamořují mu mysl tak, jako to jeho slova dělala mně.

Místo toho se Aiden narovnal a odkašlal si. Díval se na každého z našich spolužáků, když se zdvořile vyjadřoval k jejich poznámkám. Očekávala jsem, že se mu bude chvět hlas, toužila jsem vidět *slzy.*

Ale jeho moje slova očividně naprosto netrápila, v očích jsem mu vyčetla skoro nudu. V hrudníku se mi rozhořívalo podráždění. Dokázal prostě dělat *cokoli* a vypadat u toho tak,

že je v tom lepší než my ostatní. Vyjadřoval se stručně a já jsem ho chtěla zaškrtit.

Konečně na sekundu přelétl očima přese mě a pak se obrátil k Idě.

„Odpověděl jsem na všechny komentáře, ke kterým stojí za to se vyjádřit. Jak už jsem říkal, nepíšu pro osamělé ženské, které prožívají své představy prostřednictvím masově vydávaných paperbacků z regálů v drogeriích. Moje psaní má hlubší smysl."

„Ale no tak," odfrkla jsem si.

Aiden rychle pokračoval dál: „Já píšu pro publikum, které zajímá něco víc než motivy přitažené za vlasy a nerealističtí muži."

„No, z mojí knihy aspoň nebude podtácek pro nějakého čtyřicetiletého flákače, podle kterého je Matt Rife něco jako bůh," vychrlila jsem.

„Ne, z tvojí knihy bude podtácek pro vibrátor znuděné dámy s kočkama."

Uchechtla jsem se. „Pro vibrátor tvé *manželky*, protože ty bys ani omylem nedokázal uspokojit ženskou!"

„Aspoň budu ženatej!"

„Aspoň –"

„A dost!" vyštěkla Ida. Polovina třídy měla ústa otevřená v šoku, druhá potlačovala smích. „Až do konce workshopu nechci ani od jednoho z vás slyšet už ani slovo."

Oba nás setřela pohledem a já jsem se na židli sesunula, jak mě polila hanba. Co to proboha dělám? Snažím se pomstít chlapovi, na jehož názoru mi ani nezáleží? Do tohoto semináře jsem chodila kvůli *sobě,* ne kvůli malicherné, dětinské rivalitě. Rozhodně jsem při tom nechtěla zklamat Idu. Hned první den Ida zdůrazňovala, jak je na workshopu důležitý respekt. S Aidenem jsme od začátku tohoto semináře našlapovali blízko hranice, kterou stanovila, ale teď jsme se přes ni přehnali.

Po zbytek hodiny jsem měla sklopenou hlavu, bylo mi příliš trapně na to, abych se na kohokoli podívala. A věděla jsem, že

jakmile pohlédnu na Aidena, neucítím nic než neovladatelnou potřebu zadupat ho do země.

Když hodina skončila, vystřelila jsem ke dveřím a doufala, že se vyhnu další konfrontaci s Aidenem. Měla jsem v plánu se dnes po lekci sejít s kamarády na drink v Peculiar Pub, ale to poslední, co jsem chtěla dělat, bylo znovu prožívat těch posledních pár hodin.

Sešli jsme se na kraji bloku na rohu Fifth Avenue a 10. ulice. Když ke mně Jess a Logan přicházeli, chichotali se, a když mě uviděli, rozesmáli se ještě víc. Tyler se na ně díval úkosem a rty se mu stáčely nahoru.

„Není to vtipné," postěžovala jsem si.

„To máš pravdu. Je to *k popukání*," zazubil se Logan. „Panebože, to byla fakt zábava. Připomeň mi, ať se odteď zapisuju na workshopy s tebou a Aidenem."

„Choval se jako blb a já jsem si to nehodlala nechat líbit," prohlásila jsem na svou obranu.

„Abychom byli fér, musíme říct, že ty sis začala," podotkl Logan.

„Hej!"

„No ano! Je *pecka,* že jsi to začala ty, protože tyhle hádky obvykle rozjíždí Aiden, ale dneska jsi to byla bezpochyby ty."

Zaplavila mě vlna trapnosti. Podívala jsem se na Tylera a Jess. „Nemyslíte, že mě Ida bude nenávidět, že jsem si začala, že ne?"

„Ne," ujišťovala mě Jess. „Výběr seminářů právě skončil; do jiné lekce se přesunout nemůžete. Možná vám sníží známku za účast nebo něco, ale myslím, že to bude v pohodě."

„Tak pojďme do Peculiaru," ztěžka jsem povzdychla.

Protože jsem měla ráda romantické příběhy a měla jsem ráda Jess, postarala jsem se, aby Logan po cestě do Peculiar Pub mluvil se mnou, a poskytla jsem tak Jess trochu času o samotě s Tylerem. Cestou jsem ji sem tam slyšela se hihňat.

Čím lépe jsem Logana a Tylera za těch posledních pár měsíců poznávala, tím víc se z nich stávali výborní kamarádi. Tyler byl vždycky vážný a klidný, každé slovo, které vypustil z úst, bylo promyšlené, stejně jako v jeho textech. Psal současnou fikci, která měla nádech poezie a okamžitě člověka uchvátila. Bylo snadné chápat, proč se Jess tolik líbí.

Na druhou stranu Logan byl Tylerovým přesným opakem. Logan dával všechny své pocity a myšlenky jasně najevo. Neměl žádný filtr a bylo mu to jedno. Psal hororové komedie a dokázal, abychom na jedné stránce měli zježené chlupy a na další vybuchli smíchy.

Peculiar Pub neboli Zvláštní hospoda měl příhodný název: vepředu byl prostorný bar, kolem něhož se dalo postávat a klábosit, ale vzadu byla atmosféra jiná, kolem zdí se táhla jak místa k sezení, tak stolky ke stání. Jednou jsme se barmanky zeptali na nejzvláštnější drink na lístku a ona nám přinesla pivo s příchutí malinového cheesecaku.

„Přinesu první rundu," ohlásil Tyler. „Pro každého jako obvykle?"

Přikývli jsme, odešel k baru a Jess na něm visela očima.

„Víte," řekl Logan zamyšleně, „myslím, že na dnešní hodině se mi nejvíc líbila ta chvíle, kdy Aiden řekl *vibrátor*."

„Panebože," svěsila jsem hlavu.

„Nikdy jsem vibrátor neměl. Prodávají se obvykle s podtácky?" Těkal pohledem mezi mnou a Jess a čekal na vysvětlení.

Jess se natáhla přes stůl, aby ho škádlivě plácla: „Sklapni." Odmlčela se. „Ne. Neprodávají."

Tyler využil šťastnou hodinku, vrátil se s našimi drinky a postavil přede mě s Jess margarity a před sebe a Logana pivo.

Logan si usrkl piva a prohlásil: „Vy dva byste si měli zašukat a ukončit to."

Zaskočilo mi pití a rozkašlala jsem se. „Cože?"

„Mezi vámi dvěma je *očividné* sexuální napětí. Nejspíš byste k sobě byli milejší, kdybyste na to prostě vlítli. Pak bys ho přestala tolik nenávidět."

Zběsile jsem kroutila hlavou, z toho pomyšlení se mi zvedal žaludek. „Nikdo by nechtěl jako sexy řečičky poslouchat ty jeho složité metafory. A kromě toho to není tak, že ho nenávidím, protože se mi *líbí*."

Logan zvedl obočí. „Takže se ti *líbí*?"

„Ne," začervenala jsem se. „Nesnáším ho, protože je vůči romantice tak povýšenecký. Že jo, Jess?"

Jess solidárně přikývla. „Je nejkritičtější, když odevzdáváme naše texty. Máme za sebou jenom pár týdnů a měl problém s každou Rosiinou kapitolou."

„Ale s tvou ne," podotkl zamračeně Tyler. „K tobě tak kritický jako k Rosie není a ty taky píšeš romantiku."

„Už o tom nechci mluvit," prohlásila jsem. „Chci si užít večer s kamarády a vůbec na Aidena nemyslet."

„Tak jo, fajn, nechám toho," souhlasil Logan. „Tylere, co se stane dál ve tvé knize? Chci spoilery, musím to vědět."

Chvíli jsme si povídali o projektech nás všech. Když už jsem se teď nemohla přeřadit z Idina kurzu, musela jsem se držet své dějové linie. Už žádný další nový začátek mého románu nebo test nových kapitol. Už jsem neměla čas dál otálet – musela jsem *psát.* Především když teď ze mě Ida neměla zvlášť radost.

Když jsme dopili druhou rundu, Jess zívla a řekla: „Musím domů. Čeká mě tři čtvrtě hodiny metrem do Brooklynu."

„Taky bych měla jít," zhodnotila jsem. Alexa je nejspíš ještě v práci a bylo by hezké pracovat v tichosti našeho bytu.

Po cestě domů jsem se loudala a doufala, že najdu inspiraci v různorodých ulicích na Lower East Side. Ale nic mě nenapadlo. Když jsem se vrátila, šla jsem rovnou do ložnice, převlékla se do tepláků a krátkého trička a usadila se do postele s notebookem opřeným o kolena. Projela jsem v mobilu apku Poznámky, prošla si náhodné nápady na scény a poskládané

věty a doufala, že tam najdu něco, co bude dost dobré na to, abych to plně rozvinula a mohla odevzdat.

Ale nebylo. Frustrovaně jsem zamručela a rozhodla se, že bude lepší prostě podlehnout spisovatelskému bloku. Popadla jsem ze země tašku a hledala v ní svou aktuální četbu. Místo toho jsem vytáhla pomačkaný leták, který visel přede dveřmi Idiny kanceláře.

Každý v literární komunitě časopis *The Frost* znal, ale o tomto stipendiu jsem ještě nikdy neslyšela. Jess mi řekla, že Tylerovi v tom literárním časopise něco otiskli a pomohlo mu to dostat své texty do *dalších* časopisů, protože se takhle trochu zviditelnil. Ale tehdy jsem tomu nepřisuzovala moc velkou váhu.

Po troše googlení jsem zjistila, že toto stipendium má *obrovskou* váhu. Vybráno bylo jen deset studentů z magisterských programů v celé zemi a příspěvky hodnotila skupina profesorů z různých univerzit. Vítězové obdrželi stipendium na částku, která by na NYU pokryla polovinu školného v *denním* programu. Ty peníze by mi změnily život.

Vykulila jsem oči, když jsem četla seznam pár absolventů NYU, kteří to stipendium získali. Většina z nich teď byla publikovanými autory, nebo dokonce redaktory v *The Frost.* A všechny archivy byly dostupné i online.

Byla jsem zabraná do několik let starého vydání, když mi v telefonu zabzučelo upozornění na e-mail od Idy. Obličej mi zbledl při zjištění, že je adresován Aidenovi a mně. V předmětu stálo: *Dnešní hodina.*

Rosie a Aidene,

ráda bych probrala, co se stalo na dnešní hodině. Celé odpoledne z toho nemám dobrý pocit a jsem přesvědčená, že je nezbytné si o tom promluvit. Protože zítra nemáme hodinu, přijďte za mnou prosím do mé kanceláře na Greene Street zítra v poledne. Pokud vám ten čas nevyhovuje, dejte mi prosím obratem vědět, protože se jedná o naléhavou záležitost.

Okamžitě jsem poslala screenshot do skupinového chatu s kamarády. Název toho chatu se měnil skoro každý týden a tento týden to bylo *nejhorší noční můra aidena huntingtona.*

Logan: jseš v hajzlu
Jess: bude to v pohodě!! beztak vám chce jenom říct, ať s tím přestanete

Kousla jsem se do rtu.

Rosie: tylere? co myslíš ty?

Tyler byl ve skupině hlasem rozumu. Bude ke mně upřímný a řekne mi, jestli to je tak zlé, jak si představuju.

Tyler: Zkus si s tím nedělat hlavu.

Zaúpěla jsem. Rozhodně jsem byla v hajzlu.

Cestou do Idiny kanceláře jsem se rozhodla, že se omluvím. Bylo mi šestadvacet let; mohla jsem ustoupit. Vejdu tam, pořádně se jí omluvím a pak možná zamumlám omluvu Aidenovi. Kromě toho byla Ida moje mentorka. Nic zas *tak* hrozného se stát nemohlo. Přece bude chtít, abych jako její svěřenkyně uspěla, ne?

S Aidenem jsme oba přišli na Greene Street ve stejnou chvíli z opačných směrů. Když mě uviděl, obrátil oči v sloup, s trhnutím otevřel dveře a prošel kolem mě.

„Nemůžu uvěřit, že si mě učitelka volá do kabinetu, jako bych byl na základní škole," brblal, když jsme čekali v malém výtahu.